

ת"פ 38163/08/14 - מדינת ישראל נגד הושע שמעון מלכה

בית משפט השלום בבית שמש

ת"פ 38163-08-14 מדינת ישראל נ' מלכה
בפני כבוד השופט ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד חגי פליישמן

המאשימה

נגד

הושע שמעון מלכה
ע"י עו"ד חגית רייזמן

הנאשם

הכרעת דין

רקע

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של הטרדת עד ואיומים. ואלו עובדות האישום:

ביום 19.2.14 מסרה ע' (להלן: **המתלוננת**) הודעה במשטרה, בה טענה כי הנאשם ביצע בה עבירת מין במהלך בילוי עם חברים בעיר אשדוד. תלונה זו נסגרה מחמת חוסר ראיות ביום 1.7.14.

ביום 15.4.14 בסמוך לשעה 15:30, בטרם נסגרה התלונה, בלתה המתלוננת עם חברות בגן ציבורי ליד רחוב נחל קישון בבית שמש (היה זה יום שבת) והנאשם הגיע למקום באקראי עם חברים.

הנאשם פנה לאחת מחברותיה של המתלוננת, ב, וביקש ממנה לומר למתלוננת לסגור את התיק אשר מתנהל נגדו.

לאחר שב אמרה את הדברים למתלוננת, פנתה המתלוננת אל הנאשם והתנהלה ביניהם שיחה. במהלך השיחה איים הנאשם על המתלוננת ואמר לה כי גם אם ייכנס לכלא, לאחר שיצא היא "תהיה מסכנה".

יריעת המחלוקת

המסגרת הכללית של הארועים אינה שנויה במחלוקת. אין מחלוקת כי אכן הנאשם פגש במתלוננת ובחברותיה וכי פנה אל ב על מנת שתעביר מסר למתלוננת. כמו כן אין מחלוקת כי לאחר מכן התנהלה שיחה בין המתלוננת לנאשם, אשר עסקה בטענותיה של המתלוננת כלפיו. המחלוקת היא ביחס לתוכן המדויק של הדברים אותם אמר הנאשם לב למתלוננת ולמשמעות המשפטית שלהם. כמו כן נטען, כי בזמן הארוע הנאשם לא ידע שהמתלוננת הגישה תלונה במשטרה.

הראיות

מטעם המאשימה העידו המתלוננת, ב ושתי חברות נוספות של המתלוננת, מ וע.

מטעם ההגנה העידו הנאשם ושני חברים אשר היו עמו, י וא.

המתלוננת

המתלוננת העידה, כי ביום הארוע טיילה עם חברותיה בפארק ואז הגיעו למקום הנאשם וחבריו. הנאשם קרא לחברתה ב וזו אמרה לה שהנאשם ביקש שתאמר לה "**לסגור את התיק**", מכיוון שמה שהיא אומרת לא קרה. העדה קראה לנאשם ושאלה אותו למה הוא מבקש שהיא תסגור את התיק והנאשם אמר לעדה שהוא מפחד שיעצר על ידי המשטרה, אבל כאשר ישתחרר לאחר חודשיים במעצר, היא "**תהיה מסכנה**". כמו העדה מסרה שהתפתח ויכוח בינה ובין הנאשם לגבי מה שקרה בארוע באשדוד.

בחקירתה הנגדית אישרה העדה, כי הנאשם לא אמר מה יעשה לה, אלא רק ש"**תהיה מסכנה**" אחרי שהוא יצא מהמעצר.

ב

העדה היא חברתה של המתלוננת והיתה עמה בפארק ביום הארוע. על פי עדותה, כאשר הנאשם הגיע עם חבריו הוא קרה לב וביקש ממנה לומר למתלוננת "**שתתחיל להרגיע**". העדה שאלה את הנאשם למה כוונתו והנאשם אמר לה לשאול את המתלוננת. העדה אמרה למתלוננת את אשר שמעה מהנאשם והמתלוננת צעקה על הנאשם.

בחקירתה הנגדית אמרה, כי שמעה רק שברי משפטים וכי לא ידעה שהמתלוננת הגישה תלונה נגד הנאשם.

מנגד, מהודעתה של העדה במשטרה ת/3 עולה, כי לאחר שהנאשם ביקש ממנה לומר למתלוננת "**שתרגיע**" היא שאלה אותו למה הכוונה והנאשם השיב לה שהמתלוננת "**פתחה לו תיק במשטרה**".

עוד עלה מההודעה ת/3, כי העדה שמעה את הנאשם אומר למתלוננת שהיא "**תהיה מסכנה**" אם הוא יהיה בכלא.

עם זאת, העדה לא שמעה את הנאשם מבקש שהמתלוננת תסגור את התיק אשר פתחה.

לא מיותר לציין, בהקשר עדותה של ב, כי לא התייצבה לדיון הראשון אליו זומנה, ונדרש להוציא נגדה צו הבאה על מנת להביא להתיצבותה.

ע

העדה היא חברתה של המתלוננת והיתה עמה בפארק ביום הארוע. במהלך הארוע הנאשם קרא לב ושוחח עמה, אך העדה לא שמעה את תוכן שיחתם. לאחר מכן המתלוננת והנאשם התווכחו והעדה שמעה את הנאשם אומר למתלוננת שכשהוא יצא מהכלא היא "**תהיה מסכנה**".

העדה מסרה, שלא שמעה חלקים אחרים של השיחה בין הנאשם למתלוננת, מלבד האמירה שהיא "**תהיה מסכנה**".

לאחר שהנאשם יצא מהכלא, אך התרשמה שהנאשם איים על המתלוננת.

מ

העדה היא חברתה של המתלוננת והיתה עמה בפארק ביום הארוע. במהלך הארוע, הנאשם קרא לב ושוחח איתה. כאשר ב חזרה, היא סיפרה למתלוננת ולחברותיה שהנאשם ביקש שהמתלוננת תסגור את התיק כי "**כל הסיפור היה מרצונה של המתלוננת**". המתלוננת התעצבנה והלכה לדבר עם הנאשם ובמהלך השיחה העדה שמעה את הנאשם אומר למתלוננת, כי כאשר "**יצא משם**" היא - המתלוננת - "**תהיה מסכנה**". העדה הבינה מהדברים, כי כוונתו של הנאשם היתה ליציאה ממעצר.

מהעדות עלה, כי השיחה בין הנאשם למתלוננת כללה גם צעקות הדדיות. בחקירתה הנגדית אישרה, כי הנאשם אמר למתלוננת שהיא מוציאה את דיבתו ופוגעת בשמו וכי הוא שאל אותה "**למה את מוציאה נגדי תלונה כזו**".

עוד עלה מחקירתה הנגדית של העדה, כי היא שמעה עוד מספר "**שברי משפטים**" מהשיחה, והמשפט שזכור לה הוא שהנאשם אמר שכאשר יצא משם המתלוננת "**תהיה מסכנה**".

הנאשם

הנאשם העיד, כי ביום הארוע פנה אל ב וביקש ממנה לומר למתלוננת שתפסיק "**ללכלך עליו**" ולומר שהוא אנס. לאחר מכן המתלוננת פנתה אליו בצעקות והוא אמר לה, שכשם שהיא התלוננה עליו במשטרה, הוא יכול לומר להתלונן נגדה בחזרה ואף להגיש נגדה תביעה על הוצאת דיבה (ע' 20 ש' 1 וע' 21 ש' 3).

הנאשם הוסיף, כי אמר למתלוננת שהוא אינו חושש להעצר, שכן יש דין.

עם זאת, הנאשם הכחיש כי ידע שהמתלוננת הגישה נגדו תלונה במשטרה, הכחיש איים על המתלוננת שתהיה מסכנה והכחיש כי ביקש מב לומר למתלוננת "להרגיע". הנאשם הדגיש, כי פנייתו אל המתלוננת היתה משום שהוציאה את דיבתו בין מכריו והפיצה כי הוא פגע בה מינית.

הנאשם הוסיף, כי המתלוננת כתבה נגדו סטאטוסים משמיצים בישומון הווטס-אפ שלה.

י

העד הוא חברו של הנאשם והיה עמו ביום הארוע. לדבריו כאשר הגיעו לאיזור המרכז המסחרי, המתלוננת התחילה לקלל את הנאשם והנאשם קרא לב ושאל אותה מה קרה. באותו הזמן, המתלוננת התחילה לאיים על הנאשם ולומר כי הוא "זיין אותה" ואיים עליה וכי היא "תטפל בו" עד שיכנס לכלא.

העד הבהיר כי הנאשם לא איים על המתלוננת בשום שלב.

לדברי העד שיחתו של הנאשם עם בת-אל ארכה 30-40 דקות.

א

העד הוא חברו של הנאשם והיה עמו ביום הארוע. לדבריו כאשר הגיעו לרח' הקישון המתלוננת התחילה להשתולל ולומר לנאשם שהוא לא ייצא נקי אלא ישב בכלא. כמו כן המתלוננת הטיחה בפני הנאשם שהוא "היה איתה" - ולדברי העד הכוונה שקיים איתה יחסי מין.

הנאשם רצה להבין מה קורה ולכן קרא לב הצידה, משום שלא ידע שהמתלוננת הגישה תלונה. המתלוננת אמרה לנאשם שהיא הגישה נגדו תלונה והנאשם השיב שיש במדינה חוק ובית המשפט יכריע, אך הכל היה ברוגע.

עוד עלה מעדותו של העד, כי לא רצה למסור הודעה במשטרה בענין, משום שבאותו הזמן היה אמור לשהות במעצר בית ואסור היה לו לשהות מחוץ לביתו, ועל כן חשש שההפרה תתגלה.

דיון והכרעה

לאחר ששמעתי את העדויות ונתתי דעתי לטיעוני הצדדים, ראיתי כי הוכח לפני מעבר לספק סביר שהנאשם הטריד את המתלוננת בקשר להודעה אותה מסרה במשטרה ואיים עליה.

ניתוח עובדתי

העדה ב העידה כי הנאשם פנה אליה וביקש ממנה לומר למתלוננת "שתרגיע". בעדותה אמרה, ששאלה את הנאשם לכוונתו והנאשם אמר לה שתשאל את המתלוננת. בהודעתה במשטרה מנגד, אמרה שהנאשם השיב לה שהמתלוננת פתחה נגדו תיק במשטרה. כאשר עומתה עם הסתירה השיבה שאינה זוכרת.

לאור התרשמותי מהעדה ב, אני מעדיף באופן מובהק את דבריה במשטרה על פני עדותה לפני:

ראשית, ההודעה במשטרה ניתנה בסמוך לארוע ואילו העדות נשמעה שנה וחצי אחריו. כאשר מדובר בשאלת התוכן המדויק של הדברים שנאמרו לעדה, ברור כי זכרה אותם טוב יותר בסמוך לשמיעתם.

שנית, המתלוננת ומשמעו מב מיד לאחר שיחתה עם הנאשם כי הוא ביקש שהמתלוננת "תסגור את התיק". מכאן עולה שמיד לאחר השיחה עם הנאשם, בת-אל ידעה לומר לחברותיה שפנייתו של הנאשם אליה קשורה לתלונתה במשטרה. לא ראיתי קושי להסתמך על דבריהן של מ והמתלוננת בהקשר זה, למרות שלכאורה מדובר בעדות שמיעה, שכן בת-אל עצמה העידה ונחקרה נגדית על דבריה, ומשום שעדויותיהן של המתלוננת ומ נוגעות לעצם אמירת הדברים.

נימוק אחרון הוא, כי העדה הגיעה בחוסר רצון מופגן ואף נדרש להוציא צו הבאה כדי להביא להתייצבותה. גם במהלך עדותה, בעיקר בחקירתה הנגדית, ניכר היה כי לא עשתה כל מאמץ להשיב תשובות מלאות, ולרוב הסתפקה באישור הנחות אשר הוצעו לה, או בתשובה שאינה זוכרת.

בנסיבות אלו, יש מקום להעדיף את גרסתה הראשונית של העדה, אשר ניתנה בסמוך לארוע, על פני הגרסה המאוחרת אשר נשמעה בבית המשפט. אוסיף על כך, כי ממילא אין הבדל רב בין הדברים, מעבר לשאלה האם הנאשם אמר לב כי המתלוננת הגישה נגדו תלונה.

עדותה של המתלוננת עשתה רושם מהימן. המתלוננת תיארה את הארועים באופן מדוד ולא ניסתה להוסיף עליהם או לשוות להם נופך מחמיר יותר מאשר היה בהם. דבריה, כי הנאשם אמר לה שאם יעצר היא "תהיה מסכנה" לאחר

שיתחרר, נתמכו באופן מלא על ידי חברותיה מ וע, וגם ב אישרה כי הנאשם אמר למתלוננת שהיא **"תהיה מסכנה"**.

אני ער לכך, שהמתלוננת סובלת מקשיים נפשיים שונים ואף קיבלה טיפול פסיכיאטרי. משכך, בחנתי את דבריה בזהירות המתחייבת, אך לא ראיתי כי יש בקשיים האמורים כדי לפגוע במהימנותה של המתלוננת או במשקל דבריה (מה גם שלא עלתה טענה כזו בסיכומי ההגנה).

גם עדותה של מ עשתה רושם משכנע. ניכר היה בעדה, כי עשתה מאמץ לתאר דברים כהוויתם מבלי להוסיף או לגרוע על מה ששמעה. דבריה לא נשחקו בחקירתה הנגדית ולא נמצאה סתירה בין עדתה ובין יתר הראיות. לפיכך ניתן לקבוע על פי עדותה של מ, כי הנאשם בא בטרונות אל המתלוננת על כך שהגישה נגדו תלונה במשטרה וכי אמר לה שהיא **"תהיה מסכנה"** לאחר שיתחרר.

ביחס לעדותה של ע, התמונה מעט מורכבת יותר. לאור התרשמותי מהעדה ואופן תיאור הארוע על ידה, הייתי נזהר מלקבוע על פיה ממצאים, לו היה מדובר בעדות יחידה. עם זאת, עדותה מתיישבת עם עדויותיהן של המתלוננת ושל מ ועם אמרת החוץ של ב, ועל כן ראיתי לתת לה משקל כתמיכה - שאינה נחוצה - לעדויות אלו.

עדות הנאשם מנגד, עשתה רושם אומלל ולא ראיתי לתת לדבריו כל משקל:

הנקודה המרכזית בעדותו של הנאשם, היא השאלה מתי ידע שהמתלוננת הגישה נגדו תלונה במשטרה. הנאשם טען, כי פנה אל ב, משום שהמתלוננת הפיצה את דיבתו רעה, וכי לא ידע כלל שהמתלוננת פנתה למשטרה בעקבות הארוע באשדוד. ובנקודה מרכזית זו סתר הנאשם עצמו מספר פעמים:

מהודעת הנאשם במשטרה, ת/1, ש' 13, עולה באופן שאין ברור ממנו, כי הנאשם ידע על כך שהוגשה תלונה: הנאשם אמר כי **"שמעתי לפני חודשיים בערך שהיא התלונה עלי במשטרה"**.

עוד עלה, כי הנאשם זומן לחקירה בתחנת אשדוד וידע כי הזימון הוא בקשר לאותו ארוע. עלה גם, כי הנאשם התחמק מלהגיע לחקירה (ש' 114-107). הסברו של הנאשם, כי חשב שהוא מוזמן לחקירה משום שחבריו גנבו דברים בתחנת דלק, אינו מתיישב עם האמור בהודעה או עם השכל הישר.

גם בעדותו לפני אישר הנאשם שאמר למתלוננת שכשם שהיא התלונה נגדו הוא יכול גם להתלון נגדה - ומכאן שאפילו בעדותו בבית המשפט אישר שבטרם פנה לב ידע על כך שהמתלוננת הגישה נגדו תלונה.

הנאשם עומת בחקירתו הנגדית עם האמור בהודעתו, כי שמע חודשיים קודם לארוע על כך שהמתלוננת הגישה תלונה במשטרה. אביא את תשובתו במלואה (ע' 23, ש' 12-23):

ת. היו שמועות שאמרו שכן ולא חשבתי שהיא התלונה עליי, גם אם היה לך טופס חקירה ששלחו לי לבית שאני מוזמן לחקירה אז היו שולחים לי דבר כזה לבית ולא שלחו אליי שום דבר ואני לא אמר לדעת שיש לי חקירה עד שלא נחקרתי על זה, וגם אם כן זה לא דבר שעשיתי.

ש. בש' 13 בהודעתך מיום 9.4 אתה אומר **"שמעתי לפני חודשיים..."** אז אתה עכשיו סותר את מה שאתה אמרת?

ת. שמעתי, זה שמועה, זה לא דבר קיים. אין לך דבר קיים ששלחו לי לבית, אם היה לך טופס ששלחו לי לבית שיש לי תלונה במשטר אז סבבה.

ש. אתה יודע איך נראה טופס זימון לחקירה?

ת. כן.

ש. אז קיבלת זימון לחקירה מתחנת אשדוד?

ת. לא. אין לך הוכחה ששלחת לי את זה. לא ידעתי בכלל שיש חקירה.

לא יכול להיות ספק, לאור תשובות אלו, כי הנאשם ידע על כך שהמתלוננת הגישה נגדו תלונה בשל הארוע באשדוד. עוד עולה בבירור, כי הנאשם התחמק מלהגיע לחקירה לאחר שזומן. הכחשתו של הנאשם כי זומן לחקירה היא הכחשה "טקטית", המתבססת על כך שלא הוצג אישור כתוב על זימונו. מדובר בשקר בוטה של הנאשם בנקודה מהותית וכן בהסברים מאולצים, שלא לומר מתחכמים או מעבר לכך, לדברים פשוטים וברורים אותם אמר בהודעתו.

הנאשם טען, כי המתלוננת השמיצה אותו באמצעות הסטאטוס שלה בישומון הווטסאפ, ואף הביעה שמחה לאחר שנעצר. עם זאת, הנאשם לא הציג לכך כל ראיה, לא הסביר כיצד נודע לו הדבר ולא עימת את המתלוננת עם טענה זו בחקירתה הנגדית.

יתרה מכך, מעדותו של הנאשם אף עולה כי לא נעצר, אלא נחקר משך שעותיים ושוחרר.

הסבריו של הנאשם כי לא הגיע לחקירה באשדוד, משום שחשב שהוא מוזמן בגלל ארוע בו חבריו גנבו דבר מה מתחנת דלק, אינם מתיישבים עם השכל הישר. הסברים אלו, לצד טענתו, כי "אין הוכחה" לכך שזומן, למרות שהודה שזומן ולא התייצב, מאפיינים את יתר גרסתו: הכחשה "טקטית" שקרית, תוך מתן הסבר חלופי מאולץ ומתחכם.

אוסף על אלה את התרשמותי הישירה מן הנאשם בעדותו לפני. הנאשם עשה רושם מתחכם, התחמק מלהשיב לשאלות וסתר את עצמו. ניכר היה בו, כי עיקר מאמציו הושקעו בנסיון לחלץ את עצמו מאשמה ולא מתן עדות אמת. לאור אלה, לא נתתי לעדותו כל משקל.

דברים דומים ניתן לומר על עדויותיהם של חבריו של הנאשם, י וא:

שני העדים מסרו, כי כאשר הגיעו יחד עם הנאשם למקום המתלוננת מיד התנפלה על הנאשם בצעקות ואיומים, וטענה כי קיים איתה יחסי מין (י טען כי המתלוננת אמרה שהנאשם "זיין אותה" ואילו א טען כי המתלוננת אמרה כי הנאשם "היה איתה"). לדבריהם בשל צעקותיה של המתלוננת הנאשם קרא לב הצידה על מנת לברר איתה מה פשר התנהגותה של המתלוננת.

גרסאות אלו סותרות את גרסאותיהם של כל העדים, לרבות הנאשם עצמו. כל יתר העדים לארוע היו מאוחדים בכך שתחילה הנאשם קרא לב ושוחח עימה ורק אחר כך המתלוננת ניגשה אל הנאשם והתפתח ביניהם ויכוח.

אין כל הגיון מדוע המתלוננת תטיח בפני הנאשם כי קיים איתה יחסי מין. התלונה ת/2 הוגשה ואין בה כל טענה למעשה אינוס, אלא למעשה מגונה.

אף אחת מעדות התביעה לא עומתה עם גרסאותיהם של העדים וגם הנאשם לא הציע הסבר לסתירה בין גרסתו וגרסאותיהם.

מחקירתו הנגדית של י' עלה, כי בעדותו מסר פרטים רבים אשר לא נזכרו בהודעתו במשטרה. הסברו לכך בע' 25, ש' 29 לפרוטוקול היה, כי:

"אני בן אדם שלא אוהב משטרות, אני לא אחד שנכנס לחקירות ומתעסק עם משטרות אז לא ידעתי את כל מה שקרה שם באותו זמן כי קראו לי באותו יום והייתי בלחץ, אבל עכשיו כשאני מבין את כל המקרה..."

וקשה לומר כי הסבר זה מסיר את התמיהה כיצד זכר את הארוע טוב יותר בחלוף שנתיים מאשר בסמוך לו.

מחקירתו הנגדית של א' עלה, כי העד זומן לחקירה בענין אך לא התייצב. הסברו לכך היה שבעת הארוע היה אמור להיות במעצר בית ולכן לא רצה למסור גרסה, מחשש שתתגלה ההפרה - וגם הסבר זה אינו דווקא אות וסימן לדברי אמת.

לאור זאת לא ראיתי לתת כל משקל גם לעדויותיהם של שני עדי ההגנה, י' וא'.

המסקנה העובדתית העולה מן הראיות היא, כי הנאשם טייל עם חבריו ואז נפגשו באקראי עם המתלוננת וחברותיה. הנאשם קרא לב' וביקש ממנה לומר למתלוננת **"שתרגיע"**, וכיוון בדבריו לכך שהמתלוננת הגישה נגדו תלונה במשטרה. לאחר מכן אמר למתלוננת שאם יעצר בשל התלונה, לאחר שישתחרר היא **"תהיה מסכנה"**.

ניתוח משפטי - איומים

הנאשם אמר למתלוננת כי אם יעצר בגלל התלונה אותה הגישה נגדו היא **"תהיה מסכנה"** לאחר שישתחרר. הנאשם עצמו הכחיש את אמירת הדברים ולא הציע להם כל הסבר.

גם אם אין בכך אמירה מפורשת כי הנאשם יפגע במתלוננת, אין ספק כי הדברים מהווים איום ברור.

ניתוח משפטי - הטרדת עד

סעיף 249 לחוק העונשין קובע כי:

המטריד אדם בנוגע להודעה שמסר האדם, או עומד למסור, בחקירה על פי דין, או בנוגע לעדות שמסר האדם, או עומד למסור, בהליך שיפוטי, דינו - מאסר שלוש שנים.

פסיקת בית המשפט העליון אשר ניתחה את הסעיף נתנה פרשנות מרחיבה למושג **"הטרדה"**. ר' רע"פ 9689/05, סלע נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, פסקה 8 לפסק הדין):

מטבע הדברים, הדיבור "הטרדה" הוא רחב ויכול להכיל מגוון דרכי התנהגות ומעשים, אף לא בהכרח חמורים, "שיש בהם כדי לגרום אי-נעימות או אי-רצון" (כדברי השופט ח' כהן בע"פ 247/71 מדינת ישראל נ' בחג'אן, פ"ד כו' (1) 76, 81 (1971); להלן: עניין בחג'אן). בעניין בלזר נקבע באופן כללי כי הטרדה כוללת "כל פנייה אל אדם בדיבור או במעשה שיש בו כדי לטרדו ממנוחותיו או מעיסוק באותם עניינים שהוא בוחר לו מרצונו" (שם, בעמ' 175, מפי הנשיא מ' שמגר).

השאלה במקרה דנן היא האם מכתב הכולל דברי התנצלות לקורבן עבירת אונס יכול אף הוא להיחשב ל"הטרדה". לשיטתי, אין מניעה עקרונית לכך שהתשובה לשאלה זו תהיה בחיוב. כל מגע, ישיר או עקיף, של מבצע עבירת מין עם קורבן עבירת המין עלול לגרום לקורבן טראומה מחודשת וקשה.

וכן ר' ע"פ 526/90, בלזר נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, פסקה 22(ו)):

(ו) מבלי לנסות למצות כאן את משמעותו של המונח "הטרדה" ניתן איפוא לומר, כי הטרדה כוללת, לצורך ענייננו, כל פנייה אל אדם בדיבור או במעשה שיש בו כדי לטרדו ממנוחותיו או מעיסוק באותם עניינים שהוא בוחר לו מרצונו. הדבר כולל, בין היתר, פניות טלפוניות המעמיסות על זמנו, צלצולי סרק בדלת או בטלפון, מעקבים גלויים או נסתרים, צעידה בעקבות אדם, עריכת משמרות, פניות אליו כדי שישב ויבחן טענותיו והאשמותיו, בייחוד בלוויית איום מוסווה ששמו או משרתו ייפגעו, לרבות הזמנתו למקום שלא ביוזמתו בקשר לעדותו ודברים כיוצא באלה, שיש בהם כדי להעסיק אדם בעניינים, שאינם אלא, כלשון העם, בלבול מוח גרידא.

במקרה שלפני, ראשית הנאשם פנה לחברתה של המתלוננת, וביקש ממנה לומר למתלוננת ש"תרגיע", ביחס לתלונה אותה הגישה במשטרה. פניה אל חברתה של עדה, על מנת שתעביר לה מסר שעליה "להרגיע" ביחס לתלונה אותה הגישה, מהווה הטרדה של עדה.

בהמשך, איים הנאשם על המתלוננת, כי אם יעצר היא "תהיה מסכנה" לאחר שישוחרר. איומים ישירים על עד, הנוגעים לתוצאות התלונה אותה הגיש, בודאי שמהווים הטרדתו של עד.

טענות הגנה שונות

ב"כ הנאשם טענה, כי המדובר בזוטי דברים, אשר אינם מצדיקים נקיטה בהליך פלילי - ולא ראיתי ממש בטענה. לא ניתן להקל ראש באיומים על מתלוננת בעבירת מין או בהטרדתה בשל תלונה אותה הגישה.

ב"כ הנאשם הזכירה בסיכומיה מספר פעמים את הנתון, שתיק החקירה אשר נפתח בעקבות התלונה אותה הגישה המתלוננת נסגר בשל חוסר ראיות מספיקות. לא ראיתי כי יש בכך כדי לשלול בדיעבד את הפליליות שבמעשה. האיסור להטריד עד הוא רחב, ואינו נוגע לשאלה האם העדות היא במסגרת הליך שיפוטי או חקירה ואם תוכן העדות נמצא מהימן אם לאו. במיוחד הדברים אמורים לאור העובדה שבעת שפנה הנאשם למתלוננת הוא טרם נחקר והתיק נסגר מספר חודשים לאחר הארוע.

סיכום

לאור האמור לעיל, מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, הטרדת עד ואיומים.

ניתנה היום, כ"ט תשרי תשע"ו, 12 אוקטובר 2015, במעמד הצדדים

